

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 508/2024
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Тајане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Мирослава Ристића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 687/23 од 12.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 24. априла 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Ристића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 687/23 од 12.12.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 14/22 од 12.05.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство на мах из члана 115 у покушају – у вези члана 30. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 17.09.2019. године до 24.01.2020. године, као и време проведено по мери забране напуштања стана без одобрења суда од 24.01.2020. године до 09.03.2022. године.

Истом пресудом, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, и то једне мотке дужине 161cm и ножа дужине 31cm са сечивом дужине 18cm, на основу члана 87. КЗ.

Окривљени је обавезан да Вишем јавном тужилаштву у Нишу, на име трошкова кривичног поступка, накнади износ од 375.062,68 динара, те да суду на име трошкова кривичног поступка надокнади износ од 37.500,00 динара а на име паушала износ од 15.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак, сходно одредби члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 687/23 од 12.12.2023. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу, пресуда Вишег суда у Нишу К 14/22 од 12.05.2023. године је преиначена, тако што је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 9 месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 17.09.2019. године до 24.01.2020. године и време примене мере забране напуштања стана од 24.01.2020. године до 09.03.2022. године.

Истом пресудом, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу у осталом делу и браниоца окривљеног АА у целини, а пресуда Вишег суда у Нишу К 14/22 од 12.05.2023. године у непреиначеном делу, потврђена.

Окривљени је обавезан да у року од 30 дана од дана правноснажности другостепене пресуде, под претњом принудног извршења, на име судског паушала плати износ од 20.000,00 динара, као и трошкове другостепеног поступка оштећеном ББ у износу од 34.000,00 динара.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Мирослав Ристић поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 687/23 од 12.12.2023. године, не наводећи законски основ, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, те на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијану пресуду, а предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство ни би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Ристића указује да је побијаном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, бранилац у захтеву наводи да окривљени критичном приликом није провоцирао никакав сукоб, већ да је поступао у нужној одбрани, у циљу спречавања ескалације сукоба и напада који није престајао од стране оштећеног, при чему је био у страху јаког интензитета, јер је оштећени „кренуо у напад на окривљеног и при томе у рукама имао предмете који могу да га повреду“, уз закључак да је све време постојала потреба окривљеног да од себе отклони нескривљени, истовремени и

противправни напад од стране оштећеног, те да је његов начин и интензитет одбране био у сразмери интензитета напада, у коме је дошло и до повређивања окривљеног.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд није могао прихватити као основане, из следећих разлога:

Одредбом члана 19. став 2. КЗ, прописано је да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправни напад.

Према стању у списима, окривљени АА је у време и на месту ближе описаном у изреци другостепене пресуде, у стању битно смањене урачунљивости, након вербалног сукоба са комшијом – оштећеним ББ, који је држао нож у руци, оштећеног тешко телесно повредио, тако што га је дрвеном мотком дужине 161cm најпре ударио по десној руци, а затим га је истим средством ударио и у потиљачни део главе, од којих удараца је оштећени пао на земљу, на леђа, и при том испустио нож, који је окривљени узео са земље, и таквим повредним средством, подобним да се тело тешко повреди или здравље тешко наруши, више пута замахивао према оштећеном, те га је сечивом посекао у пределу стомака и убо у пределу грудног коша, а затим га је сечивом ножа убо и у пределу задње бутине леве ноге, на који начин му је нанео збирно тешку телесну повреду опасну по живот, ближе описану у изреци другостепене пресуде, након чега је побегао са лица места, при чему је био свестан забрањености свог дела и да изнетим поступањем може тешко телесно повредити оштећеног и довести његов живот у опасност, али је извршење дела хтео.

Како, дакле, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела због којих је окривљени АА побијаном пресудом оглашен кривим не произилази да су радње окривљеног биле неопходно потребне да од себе одбије истовремени противправни напад, већ јасно произилази да је повреде оштећеном нанео након што је противправни напад престао и оштећени пао на земљу, то супротно наводима изложеним у захтеву, из свега наведеног очигледно произилази да окривљени кривично дело није извршио у нужној одбрани.

Из наведених разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Ристића, у овом делу одбио као неоснован.

Исти захтев је у преосталом делу одбачен као недозвољен, обзиром да бранилац окривљеног у преосталом делу захтева указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека побијане пресуде неразумљива, противречна самој себи и разлозима одлуке и да су разлози наведени у пресуди нејасни и противречни, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду одредаба члана 440. ЗКП, побијајући валидност налаза и мишљења судског вештака – патолога Горана Илића и полемишући са постојањем умишљаја код окривљеног, па како све наведене повреде не представљају у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП законске разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозовљен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић